

Rød, gul, grøn eller blå

Danmark har fået sin første kvindelige statsminister

Betyder det noget. Helle Thorning Smith har aldrig selv brugt sit kvindekøn som argument, men det har da været underligt at afrikanske lande, Indien, Brasilien og østasiatiske lande har og har haft kvindelige ledere, men Danmark har ikke kunnet mønstre den samme progressivitet. Selvfølgelig betyder det noget. Vi har alle brug for nogen, der træder stien.

Selv kommer jeg ud af en kvindelinje, der på sin vis har været kvindebevidst. Min tipoldemor blev skilt fra min tipoldefar, fordi han var hende utro. (Det erfarde jeg i filmen om Anne Marie Helger, der på tv fulgte sine aner tilbage. Anne Maries oldemor er min tipoldemor). Dengang var det mest almindeligt, at kvinden fandt sig i den mand, hun nu havde fået.

Min oldemor mistede tidligt sin mand og opdrog 5 børn på bedste matriarkalske vis. Min farmor stod alene med 5 børn og en butik, da min farfar blev taget af tyskerne. Det blev hendes vej ud på arbejdsmarkedet. Efter krigen forblev hun ekspedient. Ikke som medhjælpende hustru i manufakturhandlen, men som ekspedient i byens førende konfektionshus. Det hjemlige blev klaret med rengøringskone, kogekone og strygekone. Hvordan disse kvinder fik det til at hænge sammen i deres hjem, melder historien ikke noget om. Min farmor blev aktiv i dansk kvindesamfund, og her blev jeg, da jeg gik i 4. klasse, bedt om at holde mit første foredrag. Det hed: "Demokrati i hjemmet". Ligestillings-problematikken kom ind med opdragelsen. Mor var også udearbejdende og aktiv i diverse bestyrelser. Fælles for mine forkvinders historie var, at de kom til at klare både de typisk kvindelige samt de typisk mandlige pligter.

Om det var instinkt eller snilde, ved jeg ikke, men i mit barndomshjem, hvor vi var 3 piger, meldte jeg mig hurtigt til det drenge ofte tog sig af. Slog græs f.eks. Modsat min søster havde jeg ikke noget ønske om at lave mad. At skrælle kartofler og sætte i opvaskemaskinen var min ambition på den front. Min søster tog de mere "pigede" ting. Gæt selv hvem der lavede mest.

I studietiden delte jeg bolig med en veninde, og jeg tog mig igen af de mandlige pligter og hun de kvindelige. Når vores bil, en meget følsom Citroen Duane ikke kunne starte, kaldte min veninde på mig. Jeg åbnede for motorhjælmen og kunne med alvorlig mine konstatere at bilen skulle til mekaniker. Det var også mig der stod for at holde huset musefrit. Til gengæld lavede jeg sjældent mad. Senere flyttede jeg sammen med min tidligere mand, som ikke var optaget af karriere, men gerne ville gå hjemme. Jeg fik lov til at være primær forsørger. Fik lov til både at have familie, et arbejde jeg elskede og have tid til en kunstnerisk udvikling. Et liv der ikke er mange kvinder forundt.

Langsomt begynder mænd og kvinder at acceptere menneskelig ligestilling, selv når kvinden har bedre betalt arbejde end manden. Flere og flere kvinder får bedre og bedre jobs, flere og flere bliver, trods manglende ligeløn, hovedforsørger, men selvom mændene i den unge generation er fædre på en helt ny måde, er det oftest kvinden, der er i front, når det gælder hovedansvaret for hjemmet. En rolle man som kvinde må gøre op med, hvis man vil knække den opadgående stresskurve for kvindekønnet.

For år tilbage blev jeg forstander på Vestjyllands Højskole. Jeg søgte jobbet, fordi jeg gerne ville være med til at præge højskolens udvikling, og fordi jeg ikke kunne være med i koret der råbte: "Flere kvindelige ledere", og så i øvrigt skyde det personlige ansvar fra mig. Det kræver sit - også for min mand, som er kunstmaler med stort K og vores i alt 5 børn, men kedeligt er det ikke, og er arbejdspresset ind imellem rigeligt og udviklingen skal ske i dialog mellem mange holdninger, kan jeg nu se på statsministeren og tænke: "Kan hun klare sit, så kan jeg også klare mit".

Blå strømper? Rødstrømper? I dag tager jeg buksedragt på!

Af Else Mathiassen, forstander